Ч. 293. Четвер 1 (14 січня 1904). Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошене до передплати.

Ще лиш один день ділить нас від початку нового року, тому звертаємо ся до наших читателів з просьбою, щоби старали ся відновити передплату, так аби наклад можна управильнити і висилки не треба переривати. Рівночасно звертаємо ся з просьбою до всїх наших читателів, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на те, що тим зроблять не малу прислугу нашому народови, котрому потреба як найбільше просьвіти і науки.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що й доси, значить ся, буде попри всїлякі вісти полїтичні з цїлого сьвіта подавати як найобильнїйший і найвсестороннійший материял до читаня як з обсягу красної лїтератури так і всїх наук потрібних для загального образованя і практичного житя. На добір що найкрасших повістий будемо як і доси класти найбільши вагу, а у кого буде охота, той зможе зробити собі з наших фейлєтонів гарну бібліотеку.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тоді не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староство; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата у Львові в Аґенциї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	4 К 80 с
на пів року	2 „ 40 „
на чверть року . . .	1 „ 20 „
місячно	— „ 40 „

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою.

на цілий рік	10 К 80 с
на пів року	5 „ 40 „
на чверть року . . .	2 „ 70 „
місячно	— „ 90 „

Поодиноке число 6 сотиків.

Вісти полїтичні.

(З буджетової комісиї австрийскої Делеґациї. — Росия а положене у всхідній Азиї. — Корея межи молотом а ковалом).

В буджетовій комісиї австрийскої Делеґациї розпочала ся вчера специяльна дискусия над прелїмінарем міністерства справ заграничних. Делеґат Сільвестер звертав увагу на удержуванє при амбасадах аташе торговельних, котрі н. пр. Нїмцям зробили велику прислугу. Мін. Ґолуховский заявив, що в законах угодових єсть також предвиджене висиланє фахових людий зі стану купецкого. Угорщина робила вже з того ужиток, та й Австрия висилала фахового знатока до Берлина, але впрочім міністерство справ заграничних не має впливу на сю справу.

Дел. Абрагамович жалував ся на то, що в Росиї від 14 падолиста заведено нову значно велику оплату від паспортів і просив міністра о інтервенцю в справі зниженя тих оплат взагалї, а специяльно для бідних. Бесїдник звернув також увагу на то, що консуляти роблять велику прислугу австрийскому промислови, але рільництву приносять малі користи; просив длятого, щоби консуляти подавали також звіти і о станї засївів та цїнних продуктів. — Ґр. Ґо-

ПОТОПИЛЬНИК.

(З ческого — Ігн. Горжіци.)

(Конець).

Він біг що мав сили, затикав собі уши, бив себе по голові, затискав кулаки так, що аж нігтї вбивали ся в єго долонї, але дармо, все чув він то само, а як оно болїло! „Дурень.... красти.... колиб ти став злим....“ Цїла наука, про котру не мав він понятя і в котру поклав він цїлу свою надію, кудись пропала; він не міг єї докликати ся, був безоружний. Він страшно терпів.

„Кіт — молоді, кіт, молоді....“ — почало єму нагле кричати в голові.

То кричав товариш, а так прошибаючо, що аж болїло. І Йосиф біг. Нагле, вже над раном, опинив ся на набережній улици і навіть не сьмів поглянути на Градчин. Дивив ся лиш в тихі води Велтави і — плакав. Від плачу стало єму лекше.

Пійшов до дому, посидів хвильку з замкненими очима, відтак умив ся і пійшов до роботи. Цїлий день пересидів мовчки затоплений в задумі і тремтїв на цїлім тїлї.

— Ви, Йосифе, здаєть ся менї, за богато думаєте про злишні річи! — сказав майстер під вечер. — Вірте менї, сьвіт не дасть ся від разу змінити. Хоч поволи, але все таки іде до лїпшого, вірте менї! — По хвили сказав знов: — Прошу вас, поступіть до того Калюзка. Я не можу собі дати ради. Завтра субота, а я не маю гроший. Спитайте, чи він одержав мій лист; чей не погнїває ся.

Земля під Йосифом розступала ся; колїна погинались.

Лиш упасти на колїна і просити: „Майстре, я говорив неправду!...“ „Дурак!.. красти....“ „я кину ся у воду!“

Але він не мав сили говорити, заплакати, або скрикнути з болю; всьо остало в єго груди, немов би хотїло єго задавити. Одів ся в плащ, не попращав ся і побіг улицями мов божевільний. Біг і біг, а всї єго думки збирали ся в однім: Проч, проч звідси! Лиш увільнити ся від всїх тих мук! І знов голоси: ....Дурак!... красти! Добіг аж до моста на Велтаві і вскочив у воду....

Рибаки і набережні стражники відвязали човна, глядали єго цїлу годину, але не найшли. На третий день почало єго тїло підходити до гори і виплило вкінци на верх. Трохи лиця, волося і рука виставали з води.

Лїнива струя майже стоячої води несла єго поволи з собою.

Піскарі побачили єго, прикликали стражника і вскочили в човно.

— Ходи, бідолахо! — сказав старий піскар, нахилив ся і вхопив нашого Йосифа за руку. Човно поплило поволи до берега. Був понедїлок по першій годинї в полудне. На березї счинило ся збіговище. Старі му[...] і женщини, дівчата бідно одїті і панни [...] новійших одягах париской моди, взага[...] всякого стану і віку товпили ся разом [...] цями ремісничими з сусїдства, зі зл[...] всякою голотою, аби лиш дещо побачити. „Потопильник!“ шептали собі люди, що нараз стали дивно чутливі і привітливі. Пятнайцятьлїтна панночка в ясній, легкій сукни тисне ся до поруча, обідраний волоцюга штовхає єї грубо. „Я гадав, що то Каська!“ Він відступає назад. Панна скаче до поруча і не тямлячи ся з цїкавости, глядить в долину, а волоцюга погано усьміхаючи ся приступає до неї, немов би то справдї була „Каська“.

Сотки витріщених очий аж горять з дикої цїкавости. Товпа ледве віддихає, кождий хоче щось побачити з того, що діє ся на долинї. Саме витягнули трупа на берег і положили єго за човно в той спосіб, що з улиці не можна єго бачити. Тим більше люди глотять ся і їх цїкавість росте. По всїх бічних улицях розійшла ся вже вість, що найдено самоубийника з пятниці. Глота стає все більша.... „Бідака!“ — зітхне тут і там півголосом яка старша женщина. Молодїж не сьміє говорити. Щось спиняє єї.

— Не з добра він то зробив — відзиває ся старший, досить обідраний панок.

— Га, люди мають всїлякі примхи — відповідає єму якась перекупка.

— І ви ще будете говорити про небіжчика, замарана бабо — говорить хтось і розглядає ся довкола, немов би дожидав від товпи похвали.

Перекупка взяла ся вже руками попід боки, але нараз хтось штовхає єї так сильно в плечі, що она летить аж до поруча. Ударила до зелїзної поперечниці животом, глибоко від-

луховский відповів на то, що в справі паспортів поінформує ся і буде старати ся о зміну. Остаточно комісия приняла буджет міністерства справ заграничних.

По предложеню войскового ординаріюм поставив Дершата внесене, щоби ґенеральну дискусию поділити на дві части і насамперед обговорити концесиї на поли войсковім, пороблені Угорщині а відтак аж перевести дискусию над ординаріюм. Се внесене принято і тоді дел. Бернрайтер поставив ряд питань до міністра війни а іменно, як впливають угорскі закони на спільність армії, в якім стадіюм знаходить ся справа зміни відзнак войскових, як маєсь річ з новим войсковим законом карним, з переношенєм офіцирів угорских підданих до угорских полків. Відповідь міністра війни Пітрайха на ті і тим подібні питаня подамо аж в слідуючім числі, коли наспіють докладнійші вісти

З далекого всходу наспіли нині як би на переміну знов дуже непокоячі вісти. З Льондону доносять, що тамошний японьский посол одержав урядову депешу з Токіо з повідомленєм, що відповідь Росиї не може бути принята і скоро Росия не схоче поробити уступок, то грозить беспосередний вибух війни. Подібна вість наспіла і з Пекіну, де сподівають ся також скорого вибуху війни. Цісарева мати, кажуть, вже робить приготовленя до втечі в глубину краю на случай, єсли би Пекінови грозив знов напад чужинців.

Петербурскі міродайні круги — як о тім доносять з достовірного жерела до берлиньского „Lokal-Anzeiger-a“ — занепокоєні японьско-росийским конфліктом далеко більше, як се доходить до публичної відомости. Цар займає ся особисто сею справою і хотів би, щоби публика довідалась чистої правди. Він особисто противний війні і має ще надію, що переконає Японію о справедливих жаданях Росиї, та що она їх і признасть. Цар хоче і настає задля того на міністра справ внутрішних, щоби оголосити публично комунікат, котрий має обнимати отсі точки: 1) Японія має одержати в Кореї всі концесиї; — 2) в полудневій Кореї можуть Японці піддержувати свої не лиш економічні але й войскові інтереси; — 3) в північній Кореї не сьміє Японія мати свої укріплені місця; — 4) на 50 кільом. від границі Кореї має бути по обох боках границі неутральна полоса; — 5) що до Манджуриї то Росия не приймає ніяких условій.

В виду такого стану річий знаходить ся Корея мов би межи молотом а ковалом. Корея єсть самостійним цісарством признаним всіма державами, а навіть має при деяких европейских дворах своїх репрезентантів. Тимчасом як-раз о Корею лагодить ся війна. Щож на то Корея? — Корейский посол в Берлині заявив, що на случай вибуху росийско-японьскої війни Корея буде держати ся неутрально.

Новинки.

Львів дня 13-го січня 1904.

— **Іменованя.** В окрузї станиславівскої дирекциї зелїзниць іменовані асистентами: Торбе Вільгельм (з 1.600 К), Евг. Осостович і Григ. Кічак в Гусятині, Вол. Боіньский і Йос. Копитко в Монастириских, Лев Розенберґ в Рогатині, Фел. Ковальский в Долині, Мар. Мяновский в Огинії, Бол. Мельник в Матїївцях, Йос. Бинницкий в Букачівцях, Берн. Ціппер в Снятині, Йос. Шпільфоґель в Копичинцях, Ад. Розвадовский в Козові, Алекс Грицко, Ґв. Пілят і Айз. Трінезер в Станиславові (1.400 К). — II. Міністер просьвіти іменував Ів. Коссака, заступника учителя в муж. учительскій семинариї в Коросні, учителем школи вправ в тім заведеню. — Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів іменувала почтмайстрами: Кар. Наглика в Турці коло Коломиї, Ар. Домбчевского в Яблонові коло Хабівки, Дмит. Ваврика в Армановій, Ал. Витковницкого в Кракові, Йос Шелиньского в Богородчанах, Леоп. Екгарда в Ліску, Людв. Юрчака в Войнилові, Конст. Троця в Глубічку великім, Хану Ціммерман в Крукеничах, Фр. Романьского в Товстім, Володисл. Кожу в Яблонові; дальше експедиєнтами почтовими: Вільгельмину Цегетґрубер в Дикові старім, Людв. Ґадомску в Команчи, Соф. Луцку в Завадції коло Калуша, Йос. Крижановского в Бигнанції, Тад. Козарина в Лавочнім, Мар. Келяр в Чорнокінцях, Ер. Іскшиньского в Негівцях, Волод. Карпиньского в Тлустенькім, Єл. Липиньску в Парищи, Людв. Зазуменьского в Вільшаници коло Золочева, Ів. Питулку в Семиківцях, Корн. Крижановского в Боднарові, Юл. Валюхевича в Бахірци, Мих. Даниловича в Остапю, Алекс. Фаленцку в Бучковинах, Кар. Бавмґартнера в Матиївцях, Ванду Екерт в Підшумлянцях, Сев. Качковского в Питкові новім, Єл. Росципшевску в Голини, Альфр. Фріпля в Псарах.

— **Нова стация телєґрафу** буде відкрита з днем 15 с. м. в Плугові на зелїзничім двірци.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителїв шкіл народних і видїлових перед іспитовою комісиєю в Тернополи відбудуть ся дня 16 лютого с. р. Подання треба вносити в приписаній дорозї до дня 7 лютого.

— **Міліонова дефравдация.** З Медиоляну доносять, що прокуратор фабрики шкір Бруна, якийсь Террачіні, здефравдував на шкоду фабрики 2 міліони лірів.

— **Незвичайні морози в Ішпанії.** З Мадриду доносять: Сегорічна зима належить до найострійших, які записали ся в памяти тутешних мешканців. В провінциях Сорля, Бурґос, Теруель і Леон доходили морози в суботу до 20° Цельзия. Місто Сеґовія, віддалене о 70 кільометрів від Мадрида цїлком відтяте від сьвіта в наслїдок снїжних заметий. На многих зелїзницях здержано рух поїздів. Рівночасно на мори лютять ся сильні бурі.

— **Число лїкарів** в Австриї виносить 11.689. З того припадає на Галичину 1413 лїкарів Найбільше лїкарів є у Відни. бо 2.721, дальше йдуть Прага 580, Львів 312, Градець 274, Триест 188. У Львові є сего року о 24 лїкарів більше, як було в 1903 роцї.

— **Нафта в Бориславі.** До N. fr. Presse доносять з Борислава, що продукция кипячки в тамошних закопах безнастанно зростає. „Карпатске товариство“ вивертїло оногди закоп, який дає денно 15 цистерн (150.000 клґ.) кипячки. Також на просторах товариств „Згода“ і „Надія“ викопано закопи, з яких є денно по 5 до 10 цистерн кипячки Нові закопи, замічено в дописи, стверджують здогад, що нафтовий терен простягає ся в напрямі Тустанович, де вже давнїйше ріжні нафтові фірми винаняли ґрунти для копаня за нафтою. Лише одна непевність гризе продуцентів нафти, а се щодо лекшого способу вивозу нафти за границю. В тії цїли має завязати ся акцийне товариство, яке займе ся експортом нафти.

— **Видїл бурси ім. сьв. Онуфрия в Ярославі** устроює дня 1 н. ст. лютого с. р. вечерок з танцями на дохід докінченя будови бурси. Повідомляючи о тім П. Т. Публику, уклінно про-

---

дихає — і мовчать, бо на долині діє ся щось нового. Коло трупа появили ся нові люди. Двох стражників і піскарі не мають сили їх відперти.

Велтава пливе спокійно і лїниво, потопильник коло човна не рушає ся. Лиш з закровавленого носа випливає від часу до часу трохи води. Єго лице жовте як віск, хороше і страшне.

— То наш Йосиф! — каже якийсь старший чоловік, що саме надійшов. Настає гробова тишина, поважна хвиля, що поборює й найбільшу дикість. Всї гадали, що то отець самоубийника. Але то був лиш майстер.

— І бідна мати тут — сказав майстер пів голосом. — Але ми не допустили єї сюди. Поважна, порядна женщина, всьо залагодила.... То розпука!

— Що єму такого стало ся? — спитав старий піскар.

— Що єму стало ся! В голові єму перевернуло ся; цілий сьвіт видавав ся єму за малий... і ось маєте.... Бідний хлопче! Як він спокійно лежить. А там, глядїть!... — він скрикнув.

Всьо поглянуло у вказанім напрямі. Водою плив здохлий кіт. Плив просто до Йосифа. Всїм страшно зробило ся. І знов вскочив старий піскар до човна, під'їхав напротив кота і звернув єго веслом далеко, на середину ріки.

Нїхто не промовив нї слова; всїм було сумно.

А на небі за Градчином сияло сонце в повній красотї і осьвічувало цїлу ріку, місто і околицю своїм спокійним пречудним сяєвом.

Люди, що стояли коло небіжчика, почали молити ся — на улици глотила ся цїла товпа цікавих....

ЛИХИЙ УЧИНОК.

(З францускогo — Шарля Муслєта).

Я невдоволений собою: я зробив лихвй учинок.

Було на початку грудня; я мусїв вийти, хоч було дїймаюче зимно; вітер вїяв острий як сталь, кроки на хіднику відбивали ся сухим і голосним гомоном. Прохожі здавало ся радше бігли як ішли улицями.

Позаяк я завзятий ворог того, що називають звичайно „хорошим морозним веремєм,“ то забезпечив себе добре против всяких внїшних впливів. Я мав на собі теплий сурдут і плащ, уста і уши хоронили теплі кляпи, руки були сховані в кожухових рукавицях. Так захоронений ішов я гордо улицями і укладав найкрасші пляни на будуче.

На розї улиції Ляваль і Фрошо простягнула до мене руку якась жінка, що опираючи ся о мур дому, держала на руцї дитину і попросила:

[illegible] Змилуйте ся, пане, прошу вас!

[illegible]е відповідаючи перейшов скоро по при неї [illegible]ав ся вмовити в себе, що мені спішно, [illegible]но, що було би глупотою, тепер при [illegible] розї здоймати рукавиці з рук, задер[illegible]я, розпинати плащ, шукати мошонки, змерзнути в пальції і всї мої заходи, які я робив, аби перед студениою охоронити ся, так легкодушно змарнувати. Менї-ж було так чудесно добре в моїм теплім одязї!

І аби не відступити від моєї постанови: „не перестудити ся,“ прискорив я кроку. Але бідна женщина ішла за мною і за кілька хвиль була знов коло мене, простягнула руку і півшепотом просила:

— Пане, прошу вас, змилуйте ся!...

Хоч я лиш мимоходом глянув на неї, то однако помітив, що она була незвичайно пригноблена. Я крадьком поглянув на дитину... Мушу признати, що при єї видї взяла мене на хвильку охота глядати мошонки.... Але та хвилька тревала ледво секунду і я пішов своєю дорогою. Менї навіть здаєть ся — прости Господи — що я старав ся тепер вмовити в себе, немов би я мав до дїла з якоюсь хитрою женщиною, з безличною жебрачкою, одним словом з людиною, яких в Парижи жиє тисячі і тому поспішив я дальше, не звертаючи більше уваги на женщину.

Але я не дійшов ще до кінця улиції Леваль а вже повстало у менї всьо, що лиш було справедливого, честного і великодушного, против мого поведеня.

— Нужденнику! — крикнув я до себе. І я чим скорше завернув та не міг зрозуміти, як міг я мою лютість так далеко посунути. Але як я прийшов на ріг улиції Леваль і Фрошо, не було там вже бідної женщини. Дармо оглядавсь я за нею на всї сторони.

— Она не може бути далеко — сказав я, потїшаючи себе.

симо в огляду на цїль о як найчисленнїйшу участь, а комітет робить усякі заходи, щоби забава випала на вдоволенє всїх ласкавих наших гостий. Запрошеня в тих днях висилають ся. — *Видїл.*

— **Різдвяні сьвята в Вефлеємі.** На сьвята Різдва Христового приїздять до Вефлеєма путники з цїлого сьвіта. Один з путників описує побут в сьвятій земли ось як: Я був одним з тисячів путників, які досьвіта першого дня Різдвяних сьвят вийшли через ворота Яффи в Єрусалиму на полудне до Вефлеєма. Ранок був погідний, але холодний. В ріжнобарвній і величезній товпі було заступлених кільканайцять народностий. Одні з них їхали на возах, инші верхом на конях, на ослах або на мулах, а переважна часть йшла пішки. По двогодинним поході я прибув до старого малого місточка окруженого фіґами і оливними деревами — се Вефлеєм. Місточко старе, понуре, виглядало так, неначе бя в нїм від часу народин Христа нїчо не змінило ся. Улички вузкі, як в найтїснїйших з улках Венециї. В тих днях кипіло там житє: всюди була глота не до описаня. Я минув ринок, на якім стоїть славна сьвятиня, побудована на тім місци, де Дитятко Ісус побачило денне сьвітло. Я пійшов на те місце, де перед віками пастирі пасли свої череди. Холод був проймаючий. Там саме сьвященики уділяли благословеня путникам. По благословеню я повернув до середини міста, аби взяти участь в процесиї духовеньства і вірних до церкви Різдва Христового. На переді походу ступав єрусалимский патриярх — стать величана, в дорогоцїнних ризах. Проче духовеньство було також в величавих, золотих ризах; кождий держав в руках грубу воскову сьвічку. За духовеньством йшов нарід в сьвяточних ріжноманітних строях. Участники процесиї входили до церкви дверми так вузкими, що ледви одна особа могла протиснути ся. В церкві, прастарій базилицї, поставленій Константином, відбувають ся що року від сьвятого Вечера через цїлий день Різдва аж до вечера Служби Божі. Сам патриярх править Службу Божу о півночи. По Службі Божій, відправленій з великим торжеством, я пійшов до пропамятної печери народин, котра спершу була колись звичайною печерою, але з часом перемінено єї на комнату з марморними стїнами. Під стелею висить 32 срібних лямп, осьвітлюючих ясно стїни, на яких картини зображають події з житя Спасителя. Се „сьвята земля“ в найтїснїйшім того слова значіню. Кілька ступенїв висше є місце, на якім Син Божий прийшов на сьвіт. Є то печера, в якій кілька срібних зьвізд точно означує місце, де побачено Матїр Божу з Дитятем. В глубинї стоїть престол в тім місци, на якім три мудрцї із Всходу складали поклін Христови.

— **Померли:** В Станиславові Василь Терлецкий, урядник зелїзницї, в 64. р. житя; — в Кракові др. Кароль Бенонї, емер. директор тарнївської ґімназиї в 62. р. житя; — у Львові Агнета Мария з Крипякевичів Лонцка, жена підурядника зелїзничого в 48 р. житя; — у Львові Вячеслав Сеньковский, староста з Городенки.

— **Важне для катехитів і народних учителів.** Дуже потрібний і хосенний при науцї релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів,“ одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенїв науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїнї 4 К 80 с за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара, ул. Кампіяна 15, у Львові.

— **З Труда.** З уваги на недалекі мясницї, підчас котрих звичайно много панночок прибуває до Львова, та щоби сполучити приємнє з хосенним, сегорічний перший тримісячний курс крою і шитя суконь розпочинає ся в нашім Товаристві вже 15 січня. В тім курсї впроваджуємо улїпшеня в тім напрямі, що до учительки рисунку додаємо осібну інструкторку до шитя і упинаня суконь. Услівя: Вписове 4 К, наука крою 40 К, наука шитя 30 К.

— **Головний Видїл** Тов. „Просьвіта“ у Львові розписує отсим конкурс на стипендийну запомогу ім. Тараса Шевченка на рік 1904 в квотї 200 корон. I. О сю запомогу стипендийну можуть убігати ся передовсїм убогі, талановаті лїтерати рускої народности, як також убога і талановита молодїж руской народности, що по укінченю висших шкіл віддає ся специяльним студиям науковим. — II. Огсю запомогу стипендийну буде надавати Головний видїл Товариства „Просьвіти“ і виплачувати в двох піврічних ратах по 100 корон. III. Поданя о надане сеї запомоги стипендийної належить вносити разом з вказаними прилогами до Головного видїлу Тов. „Просьвіти“ у Львові (Ринок ч. 10) найдальше до дня 31 січня 1904.

Телеграми.

Білград 13 січня. Оголошено розпорядженє, після котрого на знак народного освободженя Сербії перед 100 лїтами через Кара Дьордєвича має обходити ся сего року столїтний ювилей.

Льондон 13 січня. До бюра Райтера доносять з Пекіну, що до тамошних посольств наспіла вість, що дві дивізиї войск росийских їдуть сибірскою зелїзницею на всхід

Штокгольм 13 січня. Прибули тут члени експедициї Норденшельда. Публика повитала їх дуже торжественно а король надав Норденшельдови ордер північної зьвізди.

Берлин 13 січня. До Lokal-Anz. доносять з Петербурга, що мінїстер Плеве має виїхати на урльоп а єго наслїдником стане ґен. Валь.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 12 січня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — **Пшениця** 8·20 до 8·35; **жито** 6·65 до 6·75; **овес** 5·30 до 5·70; **ячмінь пашний** 5·20 до 5·40; **ячмінь броварний** 5·50 до 5·75; **ріпак** 9·75 до 10·—; **льнянка** —·— до —·—; **горох** до варення 7·75 до 9·—; **вика** 5·50 до 5·75; **бобик** 5·30 до 5·60; **гречка** —·— до —·—; **кукурудза** нова 5·80 до 6·—; **хміль за 56 кільо** 160·— до 170·—; **конюшина червона** 60 — до 66·—; **конюшина біла** 65·— до 75·—; **конюшина шведска** 45·— до 60·—; **тимотка** 19·50 до 21·—.

Курс львівский.

Дня 11-ого січня 1903.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540	550 -
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 -
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	578 -	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 -	375·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	99 —	— —
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	101 50	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102 30	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99 30	99 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98 20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99 30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99 60	100·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	100·3	101·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102 27	102 70
Зелїз. льокаль.„ 4% по 200 кор.	99·20	99·90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	— —	— —
„ „ 4% по 200 кор.	99 60	100 30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97 20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78 —	84 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	52 90	53·90
Угорск. черв. хреста	26·75	27.75
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	65 —	68·—
Базиліка 10 К	19 10	20·10
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Долар америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

Одного публичного послугача спитав я:

— Не бачили ви саме тепер якої жебрачки з дитиною на руцї?

Він бачив єї, але не знав, куди она пійшла.

— Я віднайду єї, мушу єї віднайти, мушу! — повторяв я собі в души збентежений.

Я пішов улицею Фрошо, що виходить на бульвар, розглядав ся уважно на всї сторони, але не бачив нїкого!....

— Ох, Боже — гадав я — кудиж она пійшла? Що стало ся з нею? Виглядала дуже ослаблена; лиш з трудом держала ся на ногах, єї голос тремтїв а я, я мав силу не услухати того голосу! В єї просьбі лежало щось незвичайного.... щось зворушуючого.... Ох, мушу єї віднайти. А дитина.... то мале лахами оповите єство, то маленьке і слабоньке тїло, виставлене на люту борбу з нуждою житя, та бідна дитинка, що посинїла з зимна, заспала з голоду в сльозах на рамени женщини!.... Аби дитину виставляти на той лютий мороз, аби єї уживати за „вивіску милосердія“, мусїла бути та бідна женщина справді без всяких средств до житя.... Імовірно не мала нїчого більше як лиш ті подерті лахи на собі, імовірно не мала й даху над головою, продала певне послїдне і відтак пійшла жебрати, аби за випрошений гріш забезпечити собі нічлїг. А я позволив їй відійти з нїчим! Я закрив уши і очи, аби не дати ся вирвати з того вигідного тепла, з мого спокою. Ах, я підлий, нїкчемний чоловік!

Я був близький розпуки.

Перейшов бульвар des Martyrs, вернув на улицю Фрошо, глядав бідної жінки дармо. Я був би Бог знає що за то дав, колиб було менї удало ся віднайти нещастну. У мнї почав будити ся сумний здогад.... Коли она мене так уперто благала, мусїла імовірно послїдну свою надію покладати у мнї, я мав бути послїдною пробою ратунку! Певне мусїла собі сказати в своїй розпуцї: „Удай ся ще до того, лиш до того одного, а відтак вже нї до кого більше!“ А відтак.... ах, куди веде ж дорога жінки, котру зломила нужда?! — — —

Мій хід, моє глядане були даремні. Я вже не пійшов дальше. Вернув до мешканя зі спущеною головою, мій радістний настрій пропав, я вже не гадав о моїй сьвітлій будучности, був розсерджений, сумний, невдоволений собою. Я не чув вже нї студени нї вітру. Заєдно мусїв я гадати лиш о нещастній женщинї і єї бідній дитинї. Згадка на них обох ще довго опісля переслїдувала мене. Я чув наслїдки лихого учинку, якого я допустив ся і був дуже невдоволений собою.

Що дав би я ще нинї за те, колиб я тодї вислухав був тої бідної женщини.

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоварищене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Дністрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. ...ого — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).